

PIRMĀ NODAĻA JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

1. Jēzus Kristus atklāsme, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim,

2. kas apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzējis.

3. Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu.

4. Jānis septiņām draudzēm Āzijā! Žēlastība jums un miers no Tā, kas ir, kas bija un kas nāk, un no tiem septiņiem gariem, kas Viņa goda krēsla priekšā,

5. un no Jēzus Kristus, kas ir Uzticīgais Liecinieks, mirušo Pirmdzimtais, zemes ķēniņu Valdnieks. Viņam, kas mūs mīlējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem

6. un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos! Āmen!

7. Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katrs acs un tie, kas Viņu dūruši; par Viņu vaimanās visas zemes ciltis. Jā! Āmen!

8. "Es esmu Alfa un Omega!" saka Kungs Dievs, Kurš Ir, Kurš Bija, Kurš Nāk, Visuvaldītājs!

9. Es, Jānis, jūsu brālis un dalībnieks bēdās, Valstībā un Jēzus gaidās, biju salā, ko sauc par Patmu, Dieva vārda un Jēzus liecības dēļ.

10. Es biju Garā Tā Kunga Dienā un dzirdēju aiz manis stipru Balsi kā bazūni saucam: [Latv. Bībelē: "Tā Kunga dienā es tapu aizrauts garā un dzirdēju aiz manis balsi kā bazūni saucam."—Tulk.]

11. "Es esmu Alfa un Omega, Pirmais un Pēdējais; To, ko tu redzi, raksti grāmatā un sūti septiņām draudzēm: Efezā, Smirnā, Pergamā, Tiatīrā, Sardos, Filadelfijā un Lāodikejā."

12. Es apgriezios redzēt balsi, kas runāja ar mani, un apgriezies ieraudzīju septiņus zelta lukturus,

13. lukturu vidū kādu Cilvēka Dēlam līdzīgu, iegērbtu garos svārkos un apjoztu ar zelta jostu ap krūtīm.

14. Bet Viņa galva un mati bija kā sniegbalta vilna, Viņa acis kā uguns liesmas,

15. Viņa kājas kā kvēlojoša, krāsni kausēta bronza [Jaunā latv. Bībele], un Viņa balss kā lielu ūdeņu balss.

16. Viņam bija labajā rokā septiņas zvaigznes, no Viņa mutes izgāja zobens, abās pusēs ass, un Viņa vaigs spīdēja kā saule savā spēkā.

17. Un, kad es redzēju Viņu, es nokritu pie Viņa kājām kā miris, bet Viņš man uzlika Savu labo roku, sacīdams: nebīsties! Es esmu Pirmais un Pēdējais un Dzīvais.

18. Es biju miris un, redzi, Es esmu dzīvs mūžu mūžam, un Man ir nāves un elles atslēgas.

19. Tad nu raksti, ko tu redzēji, kas ir un kas notiks turpmāk.

20. Noslēpums par septiņām zvaigznēm, ko tu redzēji Manā labajā rokā, un par septiņiem zelta lukturiem: septiņas zvaigznes ir septiņu draudžu eņģeļi, un septiņi lukturi ir septiņas draudzes.

PIRMĀS NODAĻAS IEVADS

Atklāsmes Grāmata 1:1-3, "Jēzus Kristus atklāsme, ko Viņam devis Dievs, lai rādītu Saviem kalpiem, kam jānotiek drīzumā un ko Viņš, sūtīdams Savu eņģeli, darījis zināmu Savam kalpam Jānim, kas apliecinājis Dieva vārdu un Jēzus Kristus liecību, visu, ko viņš redzējis. Svētīgs tas, kas lasa, un tie, kas klausās pravieša vēstījuma vārdus un tur to, kas šeit rakstīts; jo noliktais laiks ir tuvu."

Šis grāmatas rakstnieks (bet ne autors) ir svētais apustulis Jānis. Vēsturnieki ir vienisprātis, ka savas dzīves beidzamo daļu viņš dzīvoja Efezā, tomēr laikā, kad tika uzrakstīta šī grāmata, viņš atradās Patmas salā. Tas nav Jāņa dzīvesstāsts, bet tā ir Jēzus Kristus Atklāsme turpmākajos draudzes periodos. Trešajā pantā tas ir nosaukts par "pravietojumu", kas patiesībā tas arī ir.

Parasti šī grāmata tiek saukta par Jāņa Atklāsmes Grāmatu, taču tas nav precīzi. Tā ir Jēzus Kristus Atklāsmē, kas tika dota Jānim priekš visu laikmetu kristiešiem. Tā vienīgā grāmata visā Bībelē, kuru, personiski parādoties rakstniekam, uzrakstīja pats Jēzus.

Tā ir Bībeles pēdējā grāmata, tomēr tā stāsta par Evaņģēlija plāna sākumu un beigām.

Un tā, atklāsmes grieķiskais vārds ir “apokalipse”, kas nozīmē “noņemt apsegu”. Šo apsegu noņemšanu labi ilustrē piemērs, kad skulptors noņem apsegu no savas skulptūras, atklājot to skatītājam. Tā ir atklāšana jeb tā, kas reiz bija apslēpts, atsegšana. Lūk, šī atsegšana nav tikai Kristus Personas atklāšanās, bet tā ir **ATKLĀSME PAR DARBIEM, KO VIŅŠ DARĪS TURPMĀKAJOS SEPTIŅOS DRAUDZES PERIODOS.**

Nav iespējams pārvērtēt to svarīgumu, ko dod atklāsmē caur Garu patiesam ticīgajam. Atklāsmē jums nozīmē vairāk, nekā jūs varbūt izprotat. Es tagad nerunāju par jums un šo Atklāsmes Grāmatu. Es runāju par VISU atklāsmi; Draudzei tā ir ārkārtīgi svarīga. Vai jūs atceraties Mateja Evaņģēlija 16. nodaļu, kurā Jēzus mācekļiem uzdeva šo jautājumu?: “*Ko ļaudis saka par Cilvēka Dēlu, kas Viņš esot?*” Viņi teica: “*Citi saka: Jānis Kristītājs, citi: Ēlija; vēl citi: Jeremija, vai kāds no praviešiem.*” Viņš uz tiem sacīja: “*Bet ko tad jūs par Mani sakāt, kas Es esmu?*” Tad Sīmanis Pēteris atbildot sacīja: “*Tu esi Kristus, Dzīvā Dieva Dēls.*” Un Jēzus atbildēja un viņam sacīja: “*Svētīgs tu esi, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet Mans Tēvs, Kas ir debesīs. Un Es tev saku, tu esi Pēteris, un uz šās klints Es uzcelšu Savu draudzi; un elles vārtiem to nebūs uzvarēt.*” Romas katoļi saka, ka draudze ir celta uz Pētera. Tāda izpratne ir patiešām miesīga. Kā gan Dievs būtu varējis celt Savu draudzi uz tik nepastāvīga cilvēka, kurš atteicās no Kunga Jēzus un turklāt, darot to, lādējās? Dievs nevar celt Savu draudzi ne uz viena cilvēka, kas ir dzimis grēkā. Un tā nebija kaut kāda tur klints, it kā Dievs tajā vietā būtu zemi padarījis svētu. Un nav arī tā, kā saka protestanti, ka draudze ir uzcelta uz Jēzus. Tā bija **ATKLĀSME**. Lasiet to, kā tas ir rakstīts: “**Miesa un asinis tev to NEATKLĀJA, BET MANS TĒVS TO ATKLĀJA, un UZ ŠĪS KLINTS (UZ ATKLĀSMES) ES CELŠU SAVU DRAUDZI.**” Draudze ir celta uz Atklāsmes, uz “Tā saka Tas Kungs”.

Kā gan Ābels zināja, kas ir jādara, lai pienestu Dievam pienācīgu upuri? Caur ticību viņš saņēma atklāsmi par asinīm. Kains nesaņēma šādu atklāsmi (kaut arī viņam bija bauslis), tāpēc viņš nespēja pienest pareizo upuri. Tieši atklāsmē no Dieva izšķīra jautājumu un dāvāja Ābelam mūžīgo dzīvību. Lūk, jūs varat pieņemt to, ko saka jūsu mācītājs vai to ko māca seminārā, un, lai arī tas jums, iespējams, tiek pasniegts daiļrunīgi, tomēr jums nekad nebūs mūžīgās dzīvības līdz brīdim, kad Dievs jums atklās, ka Jēzus ir Kristus un ka tieši asinis ir tās, kas jūs attīra, un ka Dievs ir jūsu Glābējs. To paveic Garīgā atklāsmē.

Un tā, es teicu, ka šī Atklāsmes Grāmata ir Jēzus atklāsmē un atklāsmē par to, ko Viņš dara draudzēs šajos septiņos periodos. Tā ir atklāsmē, jo paši mācekļi nezināja šīs pierakstītās patiesības. Iepriekš tas viņiem nebija atklāts. Atcerieties, kā viņi atnāca pie Jēzus “Apustuļu Darbos” un Viņam jautāja: “Vai Tu šinī laikā atkal uzcelsi Israēlam valstību?” Bet Viņš sacīja: “Nav jūsu daļa zināt laikus vai brīžus.” Šie ļaudis vēl aizvien domāja par Jēzu kā tādu, kuram pieder valstība uz zemes. Taču tā, ko Viņš grasījās celt, bija garīga valstība. Viņš pat nevarēja pateikt viņiem par Savu vietu šajā valstībā, jo Tēvs Viņam to nebija atklājis. Taču pēc Savas nāves un augšāmcelšanās, un tieši šajā Viņa kā starpnieka kalpošanas laikā, Viņš tagad var parādīt šajā Sevis paša atklāsmē Jānim, ko nozīmē un dara Viņa godība un klātbūtne draudzē.

Šajā atklāsmē Viņš pastāsta mums, kāds gals būs velnam. Viņš stāsta, ko Viņš izdarīs ar velnu, ka iemetīs viņu uguns jūrā. Viņš atklāj, kādas beigas gaida bezgožus, kas seko sātānam. Un sātāns to neieredz.

Vai jūs kādreiz esat pamanījuši, kā sātans ienīst divas Bībeles grāmatas vairāk nekā pārējās? Caur liberālajiem teologiem un pseidozinātniekiem viņš vienmēr uzbrūk Pirmajai Mozus Grāmatai un Atklāsmes Grāmatai. Abās šajās grāmatās mēs atrodam sātana izcelsmi, viņa drausmīgos ceļus un viņa iznīcināšanu. Lūk, kāpēc viņš tām uzbrūk. Viņam ļoti nepatīk būt atmaskotam, bet šajās grāmatās atklājas, kas viņš ir patiesībā. Jēzus par sātanu sacīja: “Viņam nav daļas Manī, un Man nav daļas viņā.” Velns vēlētos pierādīt, ka tā tas nav; bet viņš nevar, tāpēc viņš dara visu iespējamo, lai iedragātu uzticību Vārdam. Taču, kad draudze netic sātanam, bet tic Vārda atklāsmei caur Garu, elles vārti viņu nevar uzvarēt.

Ja jums nav iebildumu, atļaujiet man izstāstīt piemēru no manas kalpošanas. Visi zina, ka šī dāvana, kas izpaužas manā dzīvē, ir pārdabiska. Tā ir dāvana, caur kuru Svētais Gars var atpazīt slimības un cilvēku siržu nodomus, un citas apslēptas lietas, kuras tikai Dievs var zināt, un atklāt to man. Es vēlētos, kaut jūs varētu pastāvēt man līdzās un redzētu cilvēku sejas brīdī, kad sātans zina, ka viņš tiks atmaskots. Redziet, es tagad nerunāju par cilvēkiem. Tas ir sātans, kas caur grēku, vienaldzību un slimību ir sagrābis viņu dzīves. Taču jums vajadzētu redzēt viņu sejas! Sātans zina, ka viņš tiks atmaskots, un cilvēku sejas pieņem visneparastākās izteiksmes. Sātans ir nobijies. Viņš zina, ka Dieva Gars teju, teju ļaus cilvēkiem ieraudzīt viņa darbus. Lūk, kāpēc viņš tik stipri neieredz šīs sapulces. Kad tiek nosaukti cilvēku vārdi un atklājas slimības, sātans to ienīst. Un tā, kas gan tas ir? Tā nav domu nolasīšana, tā nav telepātija, ne arī burvestība. Tā ir **ATKLĀSME** caur Svēto Garu. Tikai tādā veidā es to varu uzzināt. Protams, miesīgais prāts to nosauks par jebko, tikai ne par Svēto Garu.

Atļaujiet parādīt vēl vienu iemeslu, kāpēc sātans neieredz šo Grāmatu par Jēzus Kristus Atklāsmi draudzē. Viņš zina, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos un ka Viņš nemainās. Viņš to zina labāk nekā deviņdesmit procenti teologu. Viņš zina – ja jau Dievs ir nemainīgs Savā būtībā, tad Dievs ir tikpat nemainīgs arī Savos ceļos. Tādejādi sātans pavisam droši zina, ka oriģinālā Vasarsvētku dienas draudze ar Dieva spēku (Marka Evaņģēlija 16. nodaļa darbībā) ir šī Patiesā Draudze, kuru Jēzus sauc par Savu. Viss pārējais ir viltojums, tādām tam ir jābūt.

Tagad atcerieties, lūk, ko: Kristus iekš Patiesās Draudzes – tas ir Apustuļu Grāmatas turpinājums. Bet Atklāsmes Grāmata parāda, kā šis antikrista gars ienāk draudzē un to samaitā, padarot to remdenu, formālu un bezspēcīgu. Tas atmasko sātanu, atklājot viņa darbus (mēģinājumus iznīcināt Dieva ļaudis un nomelnot Dieva Vārdu) līdz pat brīdim, kad viņš tiek iemests uguns jūrā. Viņš cīnās pret to. Viņš to nevar izturēt. Viņš zina – ja cilvēki saņems **PATIESO ATKLĀSMI** par **PATIESO DRAUDZI** un kas viņa ir, ko viņa pārstāv un ka **VIŅA VAR DARĪT VĒL LIELĀKAS LIETAS** – tad viņa būs neuzvarama armija. Ja viņi saņems patieso atklāsmi par šiem diviem gariem Kristīgās baznīcas ietvaros un caur Dieva Garu atpazīs un nepadosies antikrista garam, tad sātans viņas priekšā būs bezspēcīgs. Šodien viņš tiks sakauts tieši tāpat kā toreiz tajā tuksnesī, kad Kristus nepakļāvās visiem viņa pūliņiem iegūt pār Viņu varu. Jā, sātans ienīst atklāsmi. Bet mēs to mīlam. Ar patiesu atklāsmi mūsu dzīvē elles vārti nevar gūt pār mums virsroku, bet mēs gūsim virsroku pār tiem.

Atcerieties, šī vēstījuma sākumā es minēju, ka šī Grāmata, kuru mēs tagad pētām, ir īstenā paša Jēzus atklāsmē draudzē un atklāsmē par Viņa darbību nākamajos periodos. Pēc tam es minēju, ka tikai Svētais Gars var dāvāt mums atklāsmi, citādi mēs to nesaņemsim. Savienojot šīs divas domas, jūs ieraudzīsiet, ka ar parastu izpēti un pārdomām nepietiek, lai padarītu šo Grāmatu reālu. Tam būs vajadzīga Svētā Gara darbība. Tas nozīmē, ka šī Grāmata nevar tikt atvērta nevienam, izņemot īpašas kategorijas cilvēkus. Tam būs nepieciešama pravietiska izpratne. Tam būs nepieciešama spēja dzirdēt no Dieva. Tam būs nepieciešamas pārdabiskas instrukcijas; ne tikai būt studentam, kas salīdzina vienu pantu ar otru, kaut arī tas nav slikti. Taču, saskaroties ar noslēpumu, ir vajadzīga apmācība no Gara, pretējā gadījumā tas nekad nenoskaidrosies. Cik ļoti mums vajag

dzirdēt no Dieva un atvērt mūsu sirdis, un kļūt piekāpīgiem Garam, lai dzirdētu un saprastu!

Kā es jau teicu, šī Grāmata (Atklāsmes Grāmata) ir Svēto Rakstu pilnīgs apkopojums. Pat Svēto Rakstu kanonā tā ir ielikta īstajā vietā – beigās. Tagad jūs saprotat, kāpēc tajā ir teikts, ka ikviens, kurš to lasa vai pat to klausās, ir svētīts. Tā ir Dieva atklāsmes, kas jums dos varu pār velnu. Un jūs varat saprast, kāpēc būs nolādēti tie, kuri kaut ko tam pieliks vai no tā atņems. Tā tam ir jābūt, jo kurš gan var pielikt vai atņemt no Dieva pilnīgās atklāsmes un uzvarēt ienaidnieku? Tas ir tik vienkārši! Nav lielāka spēka par to, kāds ir Vārda atklāsmi. Redziet, trešajā pantā ir izteikta svētība tiem, kuri šai Grāmatai velta īpašu uzmanību. Es domāju, ka tas ir saistīts ar to paražu Vecajā Derībā, kad priesteri no rīta lasīja sanākušajiem Vārdus. Redziet, daudzi neprata lasīt, tāpēc priesterim vajadzēja lasīt viņiem priekšā. Kamēr vien tas bija Vārds, tur bija svētība. Un nebija svarīgi, vai to lasīja vai klausījās.

“*Noliktais laiks ir tuvu.*” Iepriekš laiks nebija tuvu. Pēc Dieva gudrības un plāna, šī varenā atklāsmes nevarēja atnākt līdz šim brīdim (lai arī Dievam tā pilnībā bija zināma). Tādejādi mēs uzreiz apgūstam principu – *katram periodam paredzētā Dieva atklāsmes var atnākt tikai konkrētajā periodā un tikai konkrētā laikā.* Paskatieties uz Izraēla vēsturi. Dieva atklāsmes pie Mozus atnāca tikai konkrētā vēsturiskajā laikā; un pat vēl konkrētāk – tā atnāca tad, kad ļaudis sauca uz Dievu. Pats Jēzus atnāca, kad laiks bija piepildījies, Pats būdams pilnīgā Dieva Personības atklāsmes. Un šajā periodā (Lāodikejā) Dieva atklāsmes atnāks tai paredzētajā laikā. Tā nedz vilcināties, nedz arī atnāks priekšlaicīgi. Padomājiet par to un esiet ļoti vēriģi, jo mēs šodien esam laika beigās.

SVEICIENS

Atklāsmes Grāmata 1:4-6, “Jānis septiņām draudzēm Āzijā! Žēlastība jums un miers no Tā, kas ir, kas bija un kas nāk, un no tiem septiņiem gariem, kas Viņa goda krēsla priekšā, un no Jēzus Kristus, kas ir Uzticīgais Liecinieks, mirušo Pirmdzimtais, zemes ķēniņu Valdnieks. Viņam, kas mūs mīlējis, kas mūs ar Savām asinīm atsvabinājis no mūsu grēkiem un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos! Āmen!”

Vārds “Āzija” patiesībā nozīmē Mazāzijas pussalu. Tā ir neliela teritorija, apmēram tik liela kā Indiānas štats. Šīs septiņas draudzes, kas tur atradās, tika īpaši izvēlētas starp visām pārējām draudzēm savu raksturīgo pazīmju dēļ, kuras raksturosekojošos periodus nākamajos gadsimtos.

Septiņi Gari troņa priekšā ir Gars, Kurš bija ikvienā no septiņiem vēstnešiem, piešķirdams viņiem kalpošanu tam periodam, kurā katrs no viņiem dzīvoja.

Lūk, visi šie izteicieni – “Tas, Kurš ir”, “Tas, kurš bija”, “Kurš Nāk”, “Uzticīgais Liecinieks”, “Pirmdzimtais no mirušiem”, “zemes ķēniņu Valdnieks”, “Alfa un Omega” un “Visuvarenais” – tie visi ir VIENAS UN TĀS PAŠAS PERSONAS tituli un apraksti. Šī Persona ir Kungs Jēzus Kristus, kurš Savās pašas asinīs mazgāja mūs no mūsu grēkiem.

Šādi Dieva Gars Jānī izsakās, lai parādītu Jēzus Kristus Visaugstāko Dievišķumu un atklātu Dievu kā VIENU Dievu. Šodien pastāv ļoti kļūdainas uzskats, kas apgalvo, ka ir trīs Dievi, bet nevis viens. Šī atklāsmes, tā kā Jānim to iedeva pats Jēzus, šo kļūdu labo. Nav trīs Dievu, bet gan ir viens Dievs ar trim funkcijām. Ir VIENS Dievs ar trim tituliem: Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Tieši šī varenā atklāsmes bija agrīnajai draudzei, un tai ir jātieka atjaunotai šajā pēdējā laikā kopā ar pareizu ūdens kristību formulējumu.

Lūk, mūsdienu teologi nebūs ar manis vienisprātis, jo, lūk, kas bija publicēts kādā lielā kristiešu žurnālā: “Šī mācība (par Trīsvienību) atrodas pašā Vecās Derības sirdī un būtībā. Tieši tāpat tā atrodas arī pilnīgi visas Jaunās Derības sirdī un būtībā. Jaunā Derība tieši tāpat kā Vecā

Derība nepiekrīt domai, ka ir vairāk nekā viens Dievs. Tomēr Jaunā Derība tikpat skaidri māca, ka Tēvs ir Dievs un Dēls ir Dievs, un Svētais Gars ir Dievs, un ka šie trīs NAV vienas un tās pašas Personas izteiksmes, bet gan trīs personas, kurām ir patiesi personīgas attiecības vienam ar otru. Šeit mums ir šī varenā mācība par Trim Personām, bet vienu Dievu.”

Tāpat viņi saka: “Dievs, saskaņā ar Bībeli, nav tikai viena persona, bet Viņš ir trīs personas vienā Dievā. Tas ir šis lielais Trīsvienības noslēpums.”

Protams, ka noslēpums! Kā gan trīs personas var būt vienā Dievā? Ne tikai tas, ka to nevar pierādīt ar Bībeli, bet tas pat norāda uz veselīgu spriešanas spēju trūkumu. Trīs atšķirīgas personas, kaut arī ar vienādu būtību, veido trīs Dievus, vai arī valoda ir pilnīgi zaudējusi savu nozīmi.

Vienkārši vēlreiz ieklausieties šajos vārdos: “*Es esmu Alfa un Omega, Sākums un Gals, saka Tas Kungs, Kurš Ir, Kurš Bija un Kurš Nāks, Visuvarenais.*” Tā ir Dievība. Tas nav tikai kāds pravietis, kāds cilvēks. Tas ir Dievs. Un tā nav kāda trīs Dievu atklāsmē, bet gan VIENA Dieva, Visuvarenā.

Draudzes aizsākumos viņi neticēja trim Dieviem. Jūs nevarat atrast šāda veida ticības mācību starp apustuļiem. Tas notika pēc apustuļu laiku beigām, kad ienāca šī teorija un patiešām kļuva par strīda objektu un par galveno doktrīnu Nikejas Padomē. Doktrīna par Dieva Personību Nikejā radīja šķelšanos divos virzienos. Un no šīs šķelšanās radās divas galējības. Vieni faktiski aizgāja uz politeismu [Daudzdievība–Tulk.], ticot trim Dieviem, bet otri iegāja unitārisma. Protams, bija vajadzīgs laiks, kamēr tas izvērtās, taču tā notika, un tas pastāv vēl šodien. Taču šī Atklāsmē caur Jāni, Garā runāta uz draudzēm, bija šāda: “Es esmu Kungs Jēzus Kristus, un Es esmu VISS. Nav neviena cita Dieva.” Un Viņš uz šīs Atklāsmes uzlika Savu zīmogu.

Padomājiet – kas bija Jēzus Tēvs? Mateja Evāņģēlijā 1:18 ir teikts: “*Viņa kļuva grūta no Svētā Gara.*” Taču Jēzus pats apgalvoja, ka Viņa Tēvs bija Dievs. Izmantojot šos mūsu bieži lietotos terminus – Dievs Tēvs un Dievs Svētais Gars – iznāk, ka Tēvs un Gars ir VIENS. Un tieši tā arī ir, jo pretējā gadījumā Jēzum būtu divi Tēvi. Bet pievērsiet uzmanību, ka Jēzus teica, ka Viņš un Viņa Tēvs ir Viens, nevis divi. No tā izriet, ka Dievs ir VIENS.

Tā kā tas ir pareizi gan vēsturiski, gan saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, cilvēkiem rodas jautājums: “No kurienes tad uzradās šie trīs?” Tas kļuva par pamata doktrīnu Nikejas Padomē 325. gadā. Šī Trīsvienība (nekur Bībelē šāds vārds nav atrodams) tika izveidota uz Romas daudzdievības pamata. Romiešiem bija daudzi dievi, kuriem viņi lūdzās. Tāpat viņi skaitīja lūgšanas arī saviem senčiem kā starpniekiem. Tik vien vajadzēja, kā iedot jaunus vārdus vecajiem dieviem, tāpēc tagad mums ir *svētie*, lai tas izskatītos bībeliskāk. Tādā veidā Jupitera, Venēras, Marsa un citu vietā, mums ir Pāvils, Pēteris, Fatima, Kristofers un tā tālāk un tā joprojām. Ar vienu vienīgu Dievu viņu pagāniskā reliģija nevarēja funkcionēt, tāpēc viņi sašķēla Viņu trijos, un svētos viņi padarīja par aizgādņiem, tāpat kā pirms tam viņi par aizgādņiem bija padarījuši savus senčus.

Kopš tā laika cilvēki vairs nav spējuši izprast, ka ir tikai viens Dievs ar trim funkcijām jeb izpausmēm. Viņi zina, ka, saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, ir viens Dievs, bet viņi mēģina no tā uztaisīt fantastisku teoriju par to, ka Dievs ir kā vīnogu ķekars: trīs personas ar vienādu Dievišķumu, vienlīdzīgi izdalītu uz visiem. Taču šeit Atklāsmes Grāmatā ir skaidri un gaiši pateikts, ka Jēzus ir “Tas, Kurš Ir”, “Tas, Kurš Bija” un “Tas, Kurš Nāks”. Viņš ir “Alfa un Omega”, un tas nozīmē, ka Viņš ir “A līdz Z” jeb PILNĪGI VISS. Viņš ir viss – Visuvarenais. Viņš ir Šaronas Roze [Latv. Bībele: “Šaronas Narcise”–Tulk.], Ielejas Lilija, Spožā Rīta Zvaigzne, Taisnīgais Zars, Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Viņš ir Dievs, Visuvarenais Dievs. VIENS DIEVS.

Pirmajā vēstulē Timotejam 3:16 ir teikts: “*Un patiesi liels ir dievbijības noslēpums: Dievs*

tika skatīts miesā, taisnots Garā, parādījies eņģeļiem, sludināts tautām, ticēts pasaulē, uzņemts Godībā.” Tieši tā saka Bībele. Tā šeit neko nesaka par pirmo vai otro, vai trešo personu. Tā saka, ka Dievs tika skatīts miesā, Viens Dievs. Šis VIENS DIEVS tika skatīts miesā. Tam vajadzētu pielikt visam punktu. Dievs atnāca cilvēciskajā formā. Tas Viņu nepadārīja par VĒL VIENU DIEVU. VIŅŠ BIJA DIEVS, TAS PATS DIEVS. Tā bija atklāsme toreiz, un tā ir atklāsme tagad: Viens Dievs.

Vēlreiz pievērsīsimies Bībelei un paskatīsimies, kas Viņš bija iesākumā, saskaņā ar to atklāsni, kuru Viņš deva par Sevi Pašu. Varenais Jehova parādījās Izraēlam uguns stabā. Kā Derības Eņģelis Viņš mājāja tanī uguns stabā un ik dienas veda Izraēlu. Pie tempļa Viņš par Savu ierašanos pavēstīja ar varenu mākonī. Pēc tam kādā jaukā dienā Viņš kļuva redzams no jaunavas dzimušā ķermenī, kurš bija Viņam sagatavots. Dievs, kurš bija mājojis virs Izraēla teltīm, tagad uzgērba Sev miesas telti un mājāja kā cilvēks starp cilvēkiem. Taču Viņš bija TAS PATS DIEVS.

Bībele māca, ka DIEVS BIJA KRISTŪ. Šis ĶERMENIS bija Jēzus. Viņā mājāja visa Dieva pilnība MIESĀ. Vēl skaidrāk to vairs nevar pateikt. Jā, noslēpums. Taču tā ir īstena patiesība – vēl skaidrāk to neizteikt. Un tā, ja Viņš nebija trīs personas toreiz, tad Viņš nevar būt trīs tagad. VIENS DIEVS: un tieši šis Dievs tapa par miesu.

Jēzus teica: “Es atnācu no Dieva un Es aizeju (atpakaļ) pie Dieva.” Jāņa Evaņģēlijs 16:27-28. Tieši tas arī notika. Viņš aizgāja no šīs zemes caur Savas nāves, apbedīšanas, augšāmcelšanās un debesīs uzņemšanas ceļu. Pēc tam Pāvils satika Viņu ceļā uz Damasku, un Viņš runāja uz Pāvilu un teica: “Saul, Saul, kāpēc tu Mani vajā?”

Pāvils jautāja: “Kas Tu esi, Kungs?”

Viņš teica: “Es esmu Jēzus.” Viņš bija uguns stabs, žilbinoša gaisma. Viņš bija atgriezies, izdarījis tieši tā, kā bija teicis. Atgriezies atpakaļ tieši tajā formā, kurā Viņš bija pirms Savas atnākšanas miesas mājoklī. Tieši tā to redzēja Jānis: “*Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva azotē* [Latv. Bībelē: “...kas ir Pie Tēva krūts”–Tulk.], *Tas mums Viņu ir darījis zināmu.*” Jāņa Evaņģēlijs 1:18.

Paskatieties, kur pēc Jāņa vārdiem ATRODAS Jēzus. Viņš atrodas Tēvā.

Lūkas Evaņģēlijā 2:11 ir teikts: “*Jo jums šodien Pestītājs dzimis, Dāvida pilsētā, kas ir Kristus, Tas Kungs.*” Viņš piedzima kā Kristus un astoņas dienas vēlāk, kad Viņš tika apgraižīts, Viņu nosauca par Jēzu – tieši tā, kā viņiem bija pateicis eņģelis. Es piedzimu kā Branhams. Kad es piedzimu, man tika iedots vārds “Viljams”. Viņš bija KRISTUS, taču šeit uz zemes, starp cilvēkiem, Viņam tika iedots vārds. Šis ārējais mājoklis, kuru cilvēki varēja redzēt, tika nosaukts par Jēzu. Viņš bija Godības Kungs, Visuvarenais, kas atklājās miesā. Viņš ir Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Viņš ir tas viss.

Tēvs, Dēls un Svētais Gars – tie ir tikai tituli, nosaukumi. Tie nav vārdi. Lūk, kāpēc mēs kristām Kunga Jēzus Kristus Vārdā, jo tas ir vārds un nevis tituls; tas ir šo titulu vārds. Līdzīgi kā jūs ņemat kādu jaunpiedzimušo mazuli, kurš ir dēls, un iedodat viņam vārdu. Viņš ir mazulis, bet dēls – tas ir viņa tituls, apzīmējums. Tad jūs dodat viņam vārdu – Džons Henrijs Brauns. Jūs nekristāt vienkārši “Jēzus Vārdā”. Pasaulē ir tūkstošiem Jēzu, un viņi dzīvoja vēl pirms mūsu Glābēja Jēzus. Bet tikai viens no viņiem piedzima kā Kristus – “Kungs Jēzus Kristus”.

Cilvēki par Jēzu runā kā par Mūžīgo Dieva Dēlu. Vai tad tā nav pretruna? Kurš ir dzirdējis par “Dēlu”, kurš būtu mūžīgs? Dēliem ir izcelsme, bet tam, kurš ir mūžīgs, nav sākuma. Viņš ir Mūžīgais Dievs (Jehova), atklājies miesā.

Jāņa Evaņģēlijā ir teikts: “*Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija*

Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājaja mūsu vidū.” Viņš bija Patiesais un Uzticīgais Liecinieks Tēva mūžīgajam Vārdam. Viņš bija Praviētis un varēja pateikt tikai to, ko Viņam lika sacīt Tēvs. Viņš sacīja: “Tēvs ir Manī.” Lūk, ko sacīja Jēzus, šī telts: “Mans Tēvs ir Manī.”

Dievam ir daudz titulu, nosaukumu: “Mūsu Taisnīgums” un “Mūsu Miers”, “Vienmēr Klātesošais”, “Tēvs”, “Dēls” un “Svētais Gars”; taču Viņam ir tikai viens cilvēciskais vārds, un šis vārds ir Jēzus.

Nesamulstiet par to, ka Viņam ir trīs funkcijas jeb trīs dažādas izpausmes. Uz zemes Viņš bija Praviētis; debesīs Viņš ir Priesteris; bet, atgriežoties uz zemes, Viņš būs ķēniņu Ķēniņš. “*Viņš, Kurš Bija*” – tas ir Jēzus, Praviētis. “*Viņš, Kurš Ir*” – tas ir Viņš, Virspriesteris kā aizbildnis, Viņš, kurš jūt līdzī mūsu vājībām. “*Viņš, Kurš Nāks*” – tas ir Ķēniņš, kurš nāk. Uz zemes Viņš bija Vārds – Praviētis. Mozus par Viņu sacīja: “*Tas Kungs, jūsu Dievs iecels Praviēti, līdzīgu man, un, ja viņi neklausīs šī Praviēša vārdiem, viņi tiks nošķirti no šīs tautas.*”

Pievērsiet uzmanību šiem faktiem par Jēzu. Uz zemes Viņš bija Praviētis, Jērs un Dēls. Tas Viņu nepadarīja par Trijiem. Tās bija vienīgi šīs Vienas Personas, Jēzus, izpausmes jeb funkcijas.

Lūk, ir kāda ļoti iemīļota Svēto Rakstu vieta, kura pēc Trīsvienības piekritēju domām pierāda viņu uzskatu, ka Dievā ir vairāk nekā viena persona. Tā ir no Atklāsmes Grāmatas 5:6-8, “Un es redzēju goda krēsla, četru dzīvo būtnu un vecajo vidū stāvam Jēru, kā nokautu, ar septiņiem ragiem un septiņām acīm, kas ir septiņi Dieva gari, izsūtīti pa visu pasauli. Viņš nāca un saņēma grāmatu no Tā labās rokas, kas sēd goda krēslā. Kad Viņš ņēma grāmatu, tad četras dzīvās būtnes un divdesmit četri vecaji metās zemē Jēra priekšā, katrs turēdams rokā cītaras un zelta kausus, pilnus kvēpināmām zālēm, kas ir svēto lūgšanas.” Un patiešām, šie panti, skatot tos izolēti, šķietami pierāda viņu viedokli. Ievērojiet, es sacīju: “Ja šie panti ir IZOLĒTI.” Taču izlasiet no Atklāsmes Grāmatas 4:2-3 un 9-11, “Tūliņ es tapu aizrauts garā, un raugi: goda krēsls celts debesīs; goda krēslā KĀDS sēdēja. Tas, kas sēdēja, pēc skata līdzīgs dārgakmeņiem jaspīdam un sardijam, un ap goda krēslu bija varavīksnes loks, kas izskatījās kā smaragds. Kad dzīvās būtnes dod slavu, godu un pateicību Tam, ko redz goda krēslā un kas dzīvo mūžu mūžos, tad divdesmit četri vecaji metas zemē Tā priekšā, kas sēd goda krēslā, un pielūdž To, kas dzīvo mūžu mūžos, un noliek savus vainagus goda krēsla priekšā, sacīdami: “Tu Kungs, mūsu Dievs, Tu esi cienīgs saņemt slavu, godu un spēku, jo Tu esi radījis visas lietas, ar Tavu gribu visas lietas bija un ir radītas.”” Uzmanīgi apskatiet, ka otrajā pantā ir teikts: KĀDS (nevis divi vai trīs, bet KĀDS) sēdēja goda krēslā. Trešajā pantā ir teikts, ka TAS (NEVIS tie) bija līdzīgs dārgakmeņiem jaspīdam. Devītajā pantā ir sacīts, ka dzīvās būtnes dod godu TAM (nevis tiem). Desmitajā pantā ir teikts, ka vecaji metās zemē TĀ priekšā (nevis to priekšā). Vienpadsmitajā pantā ir teikts, ka viņi sauca: “Tu esi cienīgs, KUNGS” (nevis Kungī). Piedevām vienpadsmitajā pantā ir teikts, ka šis VIENS, kas sēdēja goda krēslā, ir “Radītājs”, kurš ir Jēzus (Jāņa Evaņģēlijs 1:3), kurš ir Vecās Derības Jehova-Gars-Dievs (Pirmā Mozus 1:1).

Taču šeit mēs neapstāsimies. Tagad izlasiet Atklāsmes Grāmatas 2:21: “*Tam, kas uzvar, Es došu sēdēt pie Manis uz Mana goda krēsla, tā, kā Es esmu uzvarējis un sēdu pie Mana Tēva uz Viņa goda krēsla.*” Izlasīsim arī no Vēstules Ebrejiem 12:2, “*Un raudzīsimies uz Jēzu, mūsu ticības iesācēju un piepildītāju, kas Viņam sagaidāmā prieka vietā krustu ir pacietis, par kaunu nebēdādams, un ir nosēdies Dieva tronim pa labai rokai.*” Ievērojiet, ka saskaņā ar paša Jēzus, šīs Atklāsmes Grāmatas autora, vārdiem, Viņš ir apsēdies PIE Tēva. Šis Gars Pāvīlā (šis Gars ir Kristus Gars, jo Tas ir Praviētojuma Gars, caur kuru atnāk Vārds) saka, ka Viņš ir nosēdies pie Dieva LABĀS ROKAS. Taču, kad Jānis palūkojās, viņš uz troņa ieraudzīja tikai VIENU. Un tikai Atklāsmes Grāmatā 5:6-8 (kas laika secībā ir pēc Atklāsmes 4:2-3) mēs redzam “Jēru”, kas ņem grāmatu no VIŅA, Kurš sēd goda krēslā, kā tas ir norādīts Atklāsmes Grāmatas 4:2-3 un 9-10. Kas tas ir? Tas ir VIENA DIEVA noslēpums. Viņš (Jēzus) atnāca no Dieva, tika skatīts miesā, nomira un

atkal augšāmcēlās, un atgriezās “Tēva Azotē”. Kā teica Jānis: “*Vienpiedzimušais Dēls, kas ir Tēva azotē* [Latv. Bībele: “*pie Tēva krūts*”–Tulk.], *Tas mums Viņu ir darījis zināmu.*” (Jāņa Evaņģēlijs 1:18). Bija pienācis laiks, lai Dievs (Mesija) atgrieztos un pieprasītu Savu Līgavu un pēc tam stādītos priekšā (atklātos) Israēlam. Tādējādi mēs redzam, kā Dievs vēlreiz sper soli uz priekšu, lai nonāktu fiziskās attiecībās ar cilvēku kā “Dāvida Dēls, ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, Pagānu Līgavas Līgavainis”. Tie NAV “divi” Dievi, bet gluži vienkārši VIENS DIEVS, izpauzdamš Savas varenās trīskāršās funkcijas un titulus.

Cilvēki zināja, ka Viņš bija Praviētis. Viņi atpazīna šo Mesijas zīmi, kas varēja atklāties tikai caur pravieti. Jāņa Evaņģēlijs 1:44-51, “*Bet Filips bija no Betsaidas, Andreja un Pētera pilsētas. Filips atrod Nātānaēlu un saka viņam: “Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nacaretas, Jāzēpa dēlu.” Nātānaēls viņam sacīja: “Vai no Nacaretas var nākt kas labs?” Filips viņam atbild: “Nāc un redzi!” Jēzus redzēja Nātānaēlu nākam un saka par viņu: “Redzi, patiesi israēlietis, kurā nav viltības!” Nātānaēls sacīja Viņam: “Kā Tu mani pazīsti?” Jēzus atbildēja viņam: “Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju.” Nātānaēls atbildēja Viņam: “Rabi, Tu esi Dieva Dēls, Tu esi Israēla Ķēniņš!” Jēzus viņam atbildēja: “Tu tici tāpēc, ka Es tev sacīju, ka redzēju tevi zem vīģes koka. Tu redzēsi lielākas lietas par šīm. Patiesi, patiesi Es jums saku: jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu.” Šī spēja atpazīt domas, kas bija cilvēku sirdīs, ļāva Dieva izredzētajiem saprast, ka tas bija Mesija – svaidītais Dieva Vārds. Vēstule Ebrejiem 4:12, “*Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.*”*

Kad šī sievietē pie akas izdzirdēja, ka Viņš zina viņas sirds domas, viņa nosauca Viņu par pravieti, atzīstot, ka šī varenā dāvana būtu norādījusi, ka tas ir Mesija. Jāņa Evaņģēlijs 4:7-26, “*Te kāda sieva no Samarijas nāk ūdeni smelt. Jēzus viņai saka: “Dod Man dzert!” Jo Viņa mācekļi bija gājuši pilsētā pārtiku pirkt. Tad samariete Viņam saka: “Kā Tu, jūds būdams, prasi dzert no manis, samarietes?” Jo jūdi ar samariešiem nesagājās. Jēzus viņai atbildēja: “Ja tu ko zinātu par Dieva dāvanu un kas Tas ir, kas tev saka: dod Man dzert, – tad tu būtu Viņu lūgusi, un Viņš būtu tev devis dzīvu ūdeni.” Samariete Viņam saka: “Kungs, Tev nav smeļamā trauka, un aka ir dziļa; no kurienes tad Tev ir dzīvais ūdens? Vai Tu esi lielāks par mūsu tēvu Jēkabu, kas mums aku devis un pats no tās ir dzēris līdz ar saviem dēliem un ganāmpulkiem?” Jēzus atbildēja viņai: “Ikvienam, kas dzer no šī ūdens, atkal slāps. Bet, kas dzer no tā ūdens, ko Es tam došu, tam nemūžam vairs neslāps, bet ūdens, ko Es tam došu, kļūs viņā par ūdens avotu, kas verd mūžīgai dzīvībai.” Sieva Viņam saka: “Kungs, dod man tādu ūdeni, ka man vairs neslāpst un nav jānāk šurp smelt.” Tad Viņš tai saka: “Ej, sauc savu vīru un nāc šurp!” Sieva Viņam atbild: “Man nav vīra.” Jēzus viņai saka: “Tu pareizi esi sacījusi: man nav vīra, jo pieci vīri tev ir bijuši, bet, kas tev tagad ir, tas nav tavs vīrs. Šai ziņā tu esi runājusi patiesību.” Tad sieva Viņam saka: “Kungs, es redzu, ka Tu esi pravietis. Mūsu tēvi ir pielūguši šinī kalnā, bet jūs sakāt, ka Jeruzāleme ir tā vieta, kur Dievs jāpielūdz.” Jēzus viņai saka: “Tici Man, sieva: nāk stunda, kad jūs Tēvu vairs nepielūgsit nedz šinī kalnā, nedz Jeruzālemē. Jūs pielūdzat, ko nezināt, mēs pielūdzam, ko zinām. Jo pestīšana nāk no jūdiem. Bet stunda nāk un ir jau klāt, kad īstie dievlūdzēji pielūgs Tēvu garā un patiesībā. Jo Tēvs tāds meklē, kas Viņu tā pielūdz. Dievs ir Gars, un, kas Viņu pielūdz, tiem To būs pielūgt garā un patiesībā.” Sieva Viņam saka: “Es zinu, ka jānāk Mesijam, kas saukts Kristus. Kad Viņš nāks, Tas mums visu izstāstīs.” Jēzus viņai saka: “Es tas esmu, kas ar tevi runā!””*

Atklāsmes Grāmatā 15:3 ir teikts: “*Tie dziedāja Dieva kalpa Mozus dziesmu un JĒRA dziesmu, sacīdami: Lieli un brīnišķīgi ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ!*” Vai jūs to redzat? Šis JĒRS, Virspriesteris, kurš žēlastības tronī tur Savas asinis kā izpirkumu par mūsu grēkiem, ir Dievs Tas Kungs Visuvaldītājs. Tā ir Viņa pašreizējā funkcija. Tieši to Viņš šobrīd dara – ar Savām asinīm aizlūdz par mūsu grēkiem. Taču pienāks diena, kad šis Jērs kļūs par Lauvu no Jūdas cilts. Viņš iznāks spēkā un godībā un ņems Savu varu,

lai valdītu kā Ķēniņš. Viņš būs šīs zemes Ķēniņš. Tas, protams, nenozīmē, ka Viņš nav Ķēniņš jau tagad, jo Viņš ir mūsu Ķēniņš, Svēto Ķēniņš. Patlaban tā ir garīga valstība. Tā nav šīs pasaules sistēmas valstība, tāpat arī mēs neesam no šīs pasaules. Tieši tāpēc mēs rīkojamies citādi nekā pasaule. Mums ir debesu pilsonība. Mūsos atspoguļojas tās pasaules Gars, kurā mēs esam atdzimuši un kuras Ķēniņš ir Jēzus. Lūk, kāpēc mūsu sievietes neģērbjas vīriešu drēbēs un neapgriež savus matus, un nelieto visu šo kosmētiku un citas lietas, kuras šī pasaule tik ļoti mīl. Lūk, kāpēc mūsu vīrieši nedzer un nesmēķē, un pārstāj dzīvot grēkā. Mūsu vara – tā ir vara pār grēku, un tā darbojas caur spēku, kurš ir Kristus Garā, Kurš mājō mūsos. Ikviena valstība uz zemes izbeigsies, bet mūsējā paliks.

Mēs tikko runājām par vienīgā patiesā Dieva funkcijām un izpausmēm un izskatījām Viņa godību, pētot Svētos Rakstus. Taču Dievu nevar iepazīt intelektuāli. Viņu var iepazīt Garīgi, caur Garīgu atklāsmi. Viņš, kurš miesā bija pazīstams kā Jēzus, atgriezās uguns stabā. Taču Viņš apsolīja, ka Viņš atkal atnāks un dzīvos starp Savējiem caur Garu. Un Vasarsvētku dienā šis uguns stabs nonāca un sadalījās uguns mēlēs virs katra no viņiem. Ko Dievs darīja? Viņš dalīja draudzē Sevi, dāvājot katram šim vīrietim un sievietei daļu no Sevis Paša. Viņš sadalīja Sevi starp Savas draudzes locekļiem tieši tā, kā Viņš par to bija sacījis. Jāņa Evaņģēlijs 14:16-23, “*Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Mierinātāju [Latv. Bībelē: “Aizstāvi” –Tulk.], lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa To neredz un To nepazīst; bet jūs To pazīstat, jo Viņš pastāvīgi ir pie jums un būs jūsos. Es jūs neatstāšu bāreņus, bet nāksu pie jums. Vēl tikai mazu brīdi, un pasaule Manis vairs neredzēs, bet jūs Mani redzēsiet, jo Es dzīvoju, un jums būs dzīvot. Tanī dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos. Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos. Tad Jūda (ne Iskariots) Viņam saka: “Kā tas nāk, ka Tu gribi parādīties mums, bet ne pasaulei?” Jēzus viņam atbildēja: “Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un Mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu.”” Viņš teica, ka Viņš lūgs Tēvu, kurš atsūtīs citu Mierinātāju, kurš jau bija KOPĀ AR viņiem (ar mācekļiem), bet NEVIS IEKŠĀ viņos. Tas bija Kristus. Pēc tam, divdesmit trešajā pantā, runājot par Sevi un par Tēvu, Viņš sacīja: “*MĒS nāksim.*” Lūk, lūdzu: “Atnāks Gars – tas pats Dieva Gars, kurš izpaudās kā Tēvs un kā Dēls – un izpaudīsies vēl daudzus.” VIENS DIEVS, Kurš ir Gars.*

Lūk, kāpēc nav neviena, kas spētu pateikt, ka svētais cilvēks ir Romas pāvests, bīskaps vai kāds priesteris. Šis SVĒTAIS CILVĒKS ir Kristus, Svētais Gars mūsos. Kā gan šī hierarhija uzdrošinās paziņot, ka parastajam draudzes loceklim nav ko teikt? Katram ir kaut kas sakāms. Katram ir kāds darbs, katram ir kāda kalpošana. Svētais Gars Vasarsvētku dienā atnāca un sadalījās uz katra, lai piepildītos tas, par ko runāja Kristus: “*Tanī dienā jūs atzīsiet, ka Es esmu Tēvā un jūs Manī, un Es jūsos.*” Jāņa Evaņģēlijs 14:20.

Šis Varenais Es Esmu, Visuvarenais Dievs ir atnācis kā Gars, lai piepildītu Savu patieso Draudzi. Viņam ir tiesības virzīties jebkur, kur vien Viņš vēlas, un iedarboties uz jebkuru, ko Viņš vēlas. Mēs netaisām nekādus “svētos vīrus” mūsu starpā, taču visa īstā Tā Kunga sapulce ir svēta, pateicoties Svētā Gara klātbūtnei. Tas ir Viņš, Svētais Gars, kurš ir svēts, bet nevis pati sapulce.

Lūk, tāda ir šī atklāsmē: *Jēzus Kristus ir Dievs. Vecās Derības Jehova ir Jaunās Derības Jēzus*. Lai kā arī jūs necenstos, jūs nevarēsiet pierādīt, ka eksistē TRĪS Dievi. Taču piedevām ir vajadzīga atklāsmē caur Svēto Garu, lai jūs varētu saprast šo patiesību, ka Viņš ir viens. Ir vajadzīga atklāsmē, lai ieraudzītu, ka Vecās Derības Jehova ir Jaunās Derības Jēzus. Sātans iezagās draudzē un padarīja cilvēkus aklus pret šo patiesību. Un, kad viņi to vairs neredzēja, tad nevajadzēja daudz laika, lai Romas Baznīca pārstātu cilvēkus kristīt Kunga Jēzus Kristus Vārdā.

Es atzīstu, ka ir vajadzīga īsta atklāsmē no Svētā Gara, lai šodien, kad mums visapkārt tik stipri tiek sagrozīti Svētie Raksti, varētu ieraudzīt patiesību par Dieva Personību. Taču draudze, kas

iet uzvaras gājienā, ir celta uz atklāsmes, tāpēc mēs varam gaidīt, ka Dievs mums Savu patiesību atklās. Tomēr par ūdens kristībām atklāsmē faktiski nav vajadzīga. Tas atrodas tieši jūsu acu priekšā. Vai tad tas būtu iespējams, ka apustuļus kaut vai uz mirkli kāds būtu aizvedis maldos no Kunga tiešās pavēles kristīt Tēva un Dēla, un Svētā Gara Vārdā, un pēc tam pieķertu viņus apzinātā nepaklausībā? Viņi zināja, kas tas bija par “Vārdu”, un Svētajos Rakstos nav nevienas vietas, kur viņi būtu kristījuši citādi nevis Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Veselais saprāts mums saka priekšā, ka Apustuļu Darbu Grāmata parāda draudzi darbībā; un, ja viņi kristīja tādā veidā, tad tieši tā arī ir jākrista. Un tā, ja jūs domājat, ka tas ir stipri teikts, tad kādas gan ir jūsu domas par to? Ikviens, kurš nav kristīts Kunga Jēzus Vārdā, ir no jauna jāpārkrista.

Apustuļu Darbi 19:1-6, “*Kamēr Apollis bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efezā, un, sastapis dažus mācekļus, viņš tiem sacīja: "Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi?" Tie viņam atbildēja: "Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir." Viņš jautāja: "Ar kādu kristību jūs esat kristīti?" Tie atbildēja: "Ar Jāņa kristību." Bet Pāvils sacīja: "Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, ļaudīm sacīdams, lai tie tic tam, kas nāksot pēc viņa, tas ir, Jēzum." To dzirdējuši, viņi tika kristīti Kunga Jēzus Vārdā. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja.” Lūk, lūdzu. Šie labie ļautiņi no Efezas bija dzirdējuši, ka nāk Mesija. Jānis par Viņu bija sludinājis. Viņi bija pieņēmuši grēku nožēlas kristību, skatoties uz PRIEKŠU, gaidot ticību uz Jēzu. Bet tagad bija pienācis laiks palūkoties ATPAKAĻ uz Jēzu un tikt kristītiem grēku PIEDOŠANAI. Bija pienācis laiks saņemt Svēto Garu. Un, kad viņi bija nokristīti Kunga Jēzus Kristus Vārdā, Pāvils uzlika viņiem savas rokas, un uz viņiem nonāca Svētais Gars.*

Ak, šie dārgie ļautiņi no Efezas bija jauki cilvēki; un, ja kādam arī bija tiesības justies mierīgam, tad tie bija viņi. Ievērojiet, cik tālu viņi bija tikuši. Viņi bija nogājuši visu ceļu līdz tam, lai pieņemtu gaidāmo Mesiju. Viņi bija gatavi Viņu pieņemt. Bet vai tad jūs neredzat, ka tik un tā viņi palaida Viņu garām? Viņš bija atnācis, un Viņš bija aizgājis. Viņiem bija vajadzīga kristība Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Viņiem bija vajadzīgs piepildīties ar Svēto Garu.

Ja jūs esat kristīti Kunga Jēzus Kristus Vārdā, Dievs jūs piepildīs ar Savu Garu. Tā saka Vārds. Rakstu vieta no Apustuļu Darbiem 19:6, kuru mēs izlasījām, bija piepildījums tam, kas sacīts Apustuļu Darbos 2:38, “*Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu.*” Skatieties, Pāvils caur Svēto Garu pateica tieši to, ko caur Svēto Garu pateica Pēteris. Un tas, kas ir pateikts, NEVAR TIKT izmainīts. Tam ir jābūt nemainīgam no Vasarsvētku dienas līdz pat brīdim, kad tiks kristīts pats pēdējais izredzētais. Vēstule Galatiešiem 1:8, “*Bet, ja arī mēs vai kāds eņģelis no debesīm jums sludinātu citu Evaņģēliju nekā to, ko esam jums pasludinājuši, lāsts pār to!*”

Lūk, daži no jums, no “Vienotības” [kustība, kas neatzīst trīsvienību–Red.] kristāt nepareizi. Jūs kristāt atdzimšanai, it kā jūs glābtu iegremdēšanās ūdenī. Atdzimšana neatnāk caur ūdeni; tā ir Gara darbība. Šis cilvēks, kurš caur Svētā Gara iedvesmu pavēlēja: “Nožēlojiet grēkus un ikviens kristieties Kunga Jēzus Kristus Vārdā,” neteica, ka ūdens deva atdzimšanu. Viņš teica, ka tas bija tikai “labas gribas apliecinājums attiecībā uz Dievu”. Nekas vairāk. Pētera 1. vēstule 3:21, “*Tas attēlo kristību, kura tagad arī jūs glābj. Tā nav miesas netīrības mazgāšana, bet ir labas sirdsapziņas izlūgšanās Dievā caur Jēzus Kristus augšāmcelšanos.*” Es tam ticu.

Ja kāds maldās, domādams, ka vēsture pierāda kaut kādu citādāku ūdens kristību, nevis kristību Kunga Jēzus Kristus Vārdā, tad es ieteiktu jums izlasīt vēstures liecības un pārliecināties pašam. Zemāk minēta patiesa liecība par kristībām, kas notika Romā mūsu ēras 100. gadā, un tika publicēta žurnālā “*Time*” 1955. gada 5. decembrī. “Diakons pacēla savu roku, un Publijs Decijs iesoļoja pa baptistērija durvīm. Baseinā līdz jostas vietai ūdenī stāvēja Marks Vaska, malkas tirgotājs. Viņš smaidīja, kad Publijs iebrida baseinā un nostājās viņam līdzās. “Vai tu tici?” Viņš

jautāja. “Ticu,” atbildēja Publijs, “Es ticu, ka mana glābšana nāk no Jēzus Kristus, Kurš tika sist krustā Poncija Pilāta laikā. Ar Viņu es esmu nomiris, lai ar Viņu iegūtu Mūžīgo Dzīvību.” Pēc tam viņš sajuta, kā viņu pietur spēcīgas rokas, kad viņš atmuguriski laidās baseinā, un, pirms aukstais ūdens vīrs viņa bija sakļāvis, viņš izdzirdēja Marka balsi: “Es tevi kristu Kunga Jēzus Vārdā.”

Kamēr vien šī patiesība nebija nozaudēta (un tā neatgriezās līdz pat šim pēdējam periodam, tas ir, no Nikejas līdz pat šī gadsimta sākumam), viņi kristīja Kunga Jēzus Kristus Vārdā; taču patiesība ir atgriezusies. Sātans nevar aizturēt atklāsmi, kad Gars vēlas to dot.

Jā, ja būtu trīs Dievi, tad jūs tikpat veiksmīgi varētu kristīt gan Tēvu, gan Dēlu, gan Svētā Gara vārdos. Taču JĀNIM TIKA DOTA ATKLĀSME, ka ir tikai VIENS DIEVS un Viņa Vārds ir KUNGS JĒZUS KRISTUS, tāpēc kristības ir VIENA un tikai viena Dieva Vārdā. Tieši tāpēc Pēteris tā kristīja Vasarsvētku dienā. Viņam bija jāpaliek uzticīgam tai atklāsmei, kura teica: “Tad lai viss Izraēla nams zina un nešaubās, ka Dievs Viņu ir darījis PAR KUNGU UN KRISTU, šo PAŠU JĒZU, ko jūs esat situši krustā.” Te nu Viņš ir: “KUNGS JĒZUS KRISTUS”.

Ja jau Jēzus ir vienlaicīgi gan Kungs, gan Kristus, tad Viņš (Jēzus) ir un nevar būt nekas cits kā “Tēvs, Dēls un Svētais Gars” VIENĀ personā, kas tika skatīta miesā. Tas NAV “Dievs trijās personās, svētā trīsvienība”, bet gan VIENS DIEVS, VIENA PERSONA ar tās trim galvenajiem tituliem, ar trim funkcijām, caur kurām šie tituli izpaužas. Paklausieties vēlreiz. Tas pats Jēzus ir “VIENLAICĪGI gan Kungs, gan Kristus”. Kungs (Tēvs) un Kristus (Svētais Gars) ir Jēzus, jo Viņš (Jēzus) ir viņi ABI (gan Kungs, gan Kristus).

Ja tas neparāda mums Dieva Personības patieso atklāsmi, tad nekas cits to vairs nespēs. Kungs NAV vēl kāds, Kristus NAV vēl kāds. Šis Jēzus ir Kungs Jēzus Kristus – VIENS DIEVS.

Reiz Filips teica Jēzum: “*Kungs, rādi mums Tēvu, tad mums pietiek.*” Jēzus viņam atbildēja: “*Tik ilgi Es jau esmu ar jums, un tu vēl Mani nesi iepazīnis, Filip? Kas ir redzējis Mani, tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: "Rādi mums Tēvu?" Es un Mans Tēvs esam Viens.*” Reiz es atsaucos uz šo Rakstu vietu, un kāda kundze sacīja: “Pagaidiet, Branhama kungs, bet jūs un jūsu sieva arī esat viens.”

Es sacīju: “Ne jau tādā veidā.”

Viņa teica: “Lūdzu, paskaidrojiet.”

Un tā, es viņai sacīju: “Vai jūs mani redzat?”

Viņa teica: “Jā.”

Es teicu: “Vai jūs redzat manu sievu?”

Viņa teica: “Nē.”

Es teicu: “Tādā gadījumā šī ir citādāka vienotība, jo Viņš teica: "kad jūs redzat Mani, jūs redzat Tēvu".”

Pravietis teica, ka vakara laikā atspīdēs gaisma. Tas ir rakstīts šajā himnā:

*Vakara laikā atspīdēs Gaisma,
Izgaismos ceļu uz Slavu tev Tā.
Tā – Jēzus Vārds, kas mums ir tik dārgs,
Šodien caur ūdeni Gaismas ceļš nāk.
Grēkus lai nožēlo gan jauns, gan vecs,
Un Dieva Svētais Gars vadīt tad sāks.
Vakara Gaisma ir klāt – tas ir fakts,
Ka Kristus un Dievs ir Viens.*

Ne tik sen es sarunājos ar kādu ebreju rabīnu. Viņš man sacīja: “Jūs, pagāni, nevarat pasniegt

ebrejam Dievu, kurš ir sagriezts trīs gabalos. Mēs neesam tādi muļķi.”

Es viņam sacīju: “Tas ir tiesa, rabīn. Mēs Dievu trīs gabalos negriežam. Jūs taču ticat praviešiem, vai ne?”

Viņš teica: “Protams, ticu.”

“Vai jūs ticat Jesajas 9:6?”

“Jā.”

“Kas ir tas, par kuru runā pravietis?”

“Mesija.”

Es teicu: “Kāds sakars Mesijam būs ar Dievu?”

Viņš teica: “Viņš būs Dievs.” Āmen.

Jūs nevarat sadalīt Dievu trīs personās jeb trīs daļās. Jūs nespēsiet iestāstīt ebrejam, ka ir kāds Tēvs, kāds Dēls un kāds Svētais Gars. Viņš jums uzreiz pateiks, no kurienes nāk šī ideja. Ebreji zina, ka šī ticības mācība tika izstrādāta Nikejas Padomē. Nav nekāds brīnums, ka viņi nicina mūs kā pagānus.

Mēs runājam par tādu Dievu, kas nemainās. Tam tic arī ebreji. Bet baznīca pārveidoja savu nemainīgo Dievu no VIENA uz TRIJEM. Taču vakara laikā gaisma atgriežas. Cik pārsteidzoši, ka šī patiesība ir atnākusi laikā, kad ebreji atgriežas Palestīnā! Dievs un Kristus ir VIENS. Šis Jēzus ir VIENLAICĪGI gan KUNGS, gan KRISTUS.

Jānis saņēma atklāsmi, un šī Atklāsme bija Jēzus, un šeit, Svētajos Rakstos, Viņš stādījās priekšā kā: “ES ESMU Viņš, Kurš Bija, Kurš Ir un Kurš Nāk, Visuvarenais. Āmen.”

Ja atklāsme jums nav aptverama, tad palūkojieties augšup un lūdziet to Dievam; tas ir vienīgais veids, kā jūs to varat saņemt. Atklāsmei ir jānāk no Dieva. Tā nekad nenāk caur cilvēciskajām, iedzimtajām dotībām, bet gan caur Garīgo svētību. Jūs pat varat iemācīties no galvas Svētos Rakstus, bet, lai arī tas ir brīnišķīgi, tas jums nepalīdzēs. Tai ir jābūt atklāsmei no Dieva. Vārdā ir teikts, ka neviens nevar nosaukt Jēzu par Kristu citādi, kā vien Svētajā Garā. Jums ir jāsaņem Svētais Gars, un tad – tikai tad Gars var jums dot šo atklāsmi, ka Jēzus ir Kristus: Dievs, Svaidītais.

Neviens cilvēks nezina Dieva lietas, izņemot Dieva Garu un to, kuram Dieva Gars tās atklāj. Mums ir jālūdz Dievam atklāsme vairāk nekā jebkas cits šinī pasaulē. Mēs esam pieņēmuši Bībeli, mēs esam pieņēmuši tās varenās patiesības, taču lielākajai daļai cilvēku tas vēl joprojām nav reāli, jo viņiem nav Atklāsmes caur Garu. Šis Vārds nav atdzīvojies. Otrajā Vēstulē Korintiešiem 5:21 Bībele saka, ka caur mūsu savienību ar Jēzu Kristu mēs esam kļuvuši par Dieva taisnību. Vai jūs to saprotat? Bībele saka, ka MĒS ESAM PAŠA DIEVA VISĪSTĀKĀ TAISNĪBA, kad mēs esam KRISTŪ. Ir teikts, ka Viņš (Jēzus) mūsu dēļ kļuva par GRĒKU. Tas nenozīmē, ka Viņš kļuva grēcīgs, bet kļuva par GRĒKU mūsu dēļ, lai caur mūsu savienošanos ar Viņu mēs varētu kļūt par Dieva TAISNĪBU. Ja mēs pieņemam faktu (un mums tas ir jāpieņem), ka Viņš burtiski kļuva par GRĒKU mūsu dēļ, kad Viņš ieņēma mūsu vietu, tad mums ir jāpieņem arī fakts, ka caur mūsu savienību ar Viņu mēs esam kļuvuši par PAŠU Dieva TAISNĪBU. Nepieņemt vienu nozīmē nepieņemt arī otru. Pieņemt šo vienu nozīmē pieņemt arī otro. Tagad mēs zinām, ka tā saka Bībele. To nevar noliegt. Taču trūkst atklāsmes. Vairumam Dieva bērnu tā nav realitāte, tikai labs pants no Bībeles. Taču mums vajag, lai tas mums kļūtu DZĪVS. Tam ir vajadzīga atklāsme.

Ļaujiet man pateikt jums kaut ko, kas jūs vienlaicīgi gan pārsteigs, gan arī jums palīdzēs. Diezin vai atradīsies tāds pētnieks, kurš netic, ka Jaunās Derības oriģinālvaloda bija grieķu. Visi mūsu izcilie Bībeles pētnieki saka, ka Dievs deva pasaulei trīs varenas tautas, kuras Eviņģēlija izplatīšanā atnesa trīs nozīmīgus ieguldījumus. Viņš deva grieķus, kuri atnesa vispasaules valodu.

Viņš deva mums ebrejus, kuri atnesa patieso reliģiju un patiesu Dieva izpratni caur Pestītāju. Viņš deva romiešus, kuri mums atnesa apvienotu impēriju ar likumiem un ar lielceļu sistēmu. Tādejādi mums ir patiesa reliģija, ir valoda, lai to izteiktu daudzām tautām, un pārvalde un ceļi, lai to fiziski izplatītu. Un, runājot vēsturiski, izskatās, ka tas ir pilnīgi pareizi. Un šodien mūsu grieķu valodas lietpratēji saka, ka Bībeles laika grieķu valoda ir tik pilnīga un precīza, ka, ja studējošais labi zina grieķu valodu un tās gramatiku, tad viņš var precīzi saprast, ko māca Vārds Jaunajā Derībā. Bet vai tad tā nav tikai teorija? Vai tiešām tas tā arī ir? Vai tā nav taisnība, ka ikviens cienījams grieķu valodas pratējs no vienas konfesijas strīdas ar citu pētnieku no citas konfesijas, un vai tad viņu argumenti nebalstās uz vieniem un tiem pašiem grieķu vārdiem un vieniem un tiem pašiem gramatikas likumiem? Protams, tieši tā tas ir. Jau toreiz Pergamas Periodā, neilgi pirms Nikejas Padomes 325. gadā, bija divi ievērojami zinātnieki, Ārijs un Afanasijs, kuru starpā aizdegās doktrīnu cīņa par vienu grieķisko vārdu. Viņu debates kļuva tik saspringtas un visā pasaulē pazīstamas, ka vēsturnieki runāja, ka pasaule sašķēlās diftonga dēļ (divu patskaņu savienojums, ko izrunā vienā zilbē). Un tā, ja jau grieķu valoda ir tik pilnīga un tik Dieva nozīmēta, tad kāpēc gan bija tādi strīdi? Bez šaubām, tas nebija Dieva nodoms, lai mēs visi zinātu grieķu valodu. Pat šodien notiek strīdi par grieķu valodu. Paskatieties, piemēram, uz doktora Makkrossona grāmatu *“Paralizētā Kristus draudze rentgena staros”*. Tajā viņš min daudzu slavenu grieķu gramatikas speciālistu neskaitāmus citātus un sev par personīgu gandarījumu pierāda, ka nemainīgie grieķu gramatikas likumi neapgāžami pierādot, ka Bībele māca, ka cilvēka kristība ar Svēto Garu seko pēc dzimšanas no augšas. Tāpat viņš apņēmiģi apgalvo, ka sievietes var stāvēt aiz kanceles, jo vārds “pravietot” nozīmē “sludināt”. Taču vai viņam ir izdevies pārliecināt citus grieķu valodas pētniekus, kuri nav mazāk spējīgi par viņu? Nekad. Atliek vien palasīt tos pētniekus, kuri turas pie pretēja uzskata, un ieklausīties viņu zinātniskajos citātos.

Un tā, ne vien tas, ka manis teiktais ir patiesība, bet paiesim vēl solīti tālāk. Šodien mums ir daži pētnieki, kuri apgalvo, ka oriģinālie manuskripti bija uzrakstīti aramiešu valodā, kurā runāja Jēzus un cilvēki Viņa laikā. Viņi apgalvo, ka, pretēji tik vispārpieņemtajam uzskatam, cilvēki grieķu valodā nerunāja un nerakstīja. Un, tik tiešām, mūsu vēsturnieki tajā nav vienisprātis. Piemēram, Dr. Šonfilds, ļoti izcils pētnieks, sev par gandarījumu ar pētījumiem pierādīja, ka Jaunā Derība tika uzrakstīta tā laika grieķiski runājošo dzimtajā valodā. Viņš izveido smalku ietvaru savām pārliecībām, pamatojoties uz dažādiem viņa rīcībā esošiem dokumentiem. Bet no otras puses, cits slavens pētnieks, Dr. Lamsa ir pārliecināts, ka Jaunā Derība tika sarakstīta aramiešu valodā, un viņš atsauca uz izcilo vēsturnieku Toinbiju, lai nostiprinātu savu apgalvojumu, ka tieši aramiešu un NEVIS GRIEĶU valoda bija tā, kuru lietoja šie cilvēki. Tāpēc, iespējams, ka Jaunā Derība no sākuma tika uzrakstīta aramiešu valodā.

Taču lai mēs nesāktu par to pārāk raizēties, izlasīsim gan Karaļa Džeimsa variantu, gan Dr. Lamsas tulkojumu. Sev par iepriecinājumu mēs konstatējam, ka abos tulkojumos vārdi ir pārsteidzoši vienādi, līdz ar to atšķirību saturā vai mācībā patiesībā nav. Piedevām varam secināt, ka Dievs ir pieļāvis, ka mūsu rokās nonāk šie nesen atrastie manuskripti, kā arī jaunākās jau zināmo manuskriptu publikācijas, lai pierādītu tā, kas mums jau bija, pareizību. Un mēs redzam, ka, kaut arī tulkotāji var plēsties viens ar otru, raksti to nedara.

Tagad jūs saprotat, ka izskaidrojumu nevar balstīt uz pētnieku dziļajām Bībeles oriģinālvalodas zināšanām. Tomēr, ja jūs vēl aizvien nespējat to ieraudzīt tā dēļ, ka jūsu prāts ir aizklāts ar tradīciju apsegu, tad, lūk, vēl viena, beidzamā ilustrācija. Neviens nešaubās, ka mūsu ēras 33. gadā Rakstu pazinēji un farizeji, un ievērojamie zinātnieki precīzi zināja Vecās Derības oriģinālvalodas gramatikas likumus un zināja arī precīzu šīs valodas vārdu nozīmi; taču, neskatoties uz visām savām pirmšķirīgajām zināšanām, viņi palaida garām Dieva apsolītā Vārda atklāsmi, kura kļuva redzama Dēlā. Par Viņu bija stāstīts no Pirmās Mozus līdz Maleahijas Grāmatai, Viņam un Viņa kalpošanai bija veltītas veselas nodaļas, tomēr viņi pilnīgi palaida Viņu garām, izņemot dažus, kuri tika Gara apgaismoti.

Tad nu mēs nonākam pie slēdziena – pie tāda paša, pie kāda mēs jau Vārdā bijām nonākuši: kamēr mēs centīsimies atrast visvecākos un labākos manuskriptus, tos pētīsim un salīdzināsim, lai iegūtu vislabākos Vārda pierakstus, mēs nekad neuzzināsim patieso nozīmi, lai cik patiesi mēs arī nebūtu. LAI TAS ATKLĀTOS, IR VAJADZĪGA ATKLĀSME NO DIEVA. TIEŠI TO TEICA PĀVILS: “TO MĒS NERUNĀJAM AR CILVĒCĪGAS GUDRĪBAS VĀRDIEM, BET AR VĀRDIEM, KO MĀCA GARS.” 1. Korintiešiem 2:13. Patiesa atklāsme ir Dievs, kas izskaidro savu Vārdu, apstiprinot un pierādot to, kas ir apsolīts.

Lai tikai neviens mani nepārprot un nedomā, ka es neticu šobrīd pieejamā Dieva Vārda precizitātei. Es ticu, ka šī Bībele ir precīza. Kad Jēzus bija uz zemes, Viņš pilnībā apstiprināja Veco Derību, un tā bija sastādīta tieši tāpat kā mūsu Jaunā Derība. Nešaubieties, mums šodien ir nekļūdīgs Dieva Vārds, un lai neviens neiedrošinās atņemt no tā vai pielikt tam. Taču ir nepieciešams, lai mūs tajā apmācītu tas pats Gars, kurš to iedvesmoja.

Ak, kā gan mums ir vajadzīga atklāsme no Gara! Mums nav vajadzīga jauna Bībele, mums nav vajadzīgs jauns tulkojums, lai arī daži no tiem ir ļoti labi un man nav nekas pret tiem, TAČU MUMS IR VAJADZĪGA GARA ATKLĀSME. Un, paldies Dievam, mēs varam saņemt to, kas mums ir vajadzīgs, jo Dievs vēlas atklāt mums Savu Vārdu caur Savu Garu.

Lai Dievs caur Savu Garu sāk dāvāt mums nepārtraukti atdzīvinošu un uzvaru nesošu atklāsmi! Ak, ja vien draudze spētu saņemt svaigu atklāsmi un caur to kļūtu par visiem redzamu dzīvo Vārdu; mēs paveiktu daudz lielākus darbus un pagodinātu Dievu, mūsu Debesu Tēvu!

ATBRĪVOTI NO GRĒKA

Atklāsmes Grāmata 1:5, “*Viņam, Kurš mūs mīlējis, Kurš mūs ar Savām Asinīm atsvabinājis* [Karaļa Jēkaba Bībelē: “mazgājis”–Tulk.] *no mūsu grēkiem.*” Vārds “mazgājis” patiesībā nozīmē “atbrīvojis” – “atbrīvojis mūs no mūsu grēkiem ar Savām Asinīm”. Vai tad tas nav apbrīnojami? Bet vai jums ir garīgais saprāts? Vai jūs to uztvērāt? Tās bija Viņa PERSONĪGĀS Asinis, kuras mūs pilnībā atbrīvoja no mūsu grēkiem. Tās nebija cilvēka asinis. Tās bija Dieva asinis. Pēteris tās nosauca par Kristus Asinīm. Pāvils tās nosauca par Kunga asinīm un par Jēzus asinīm. Nevis trīs personas, bet VIENA persona. Lūk, atkal šī atklāsme – VIENS Dievs. Šis visvarenais Dievs Jehova nonāca un caur šķīstu piedzimšanu radīja Sev ķermeni, un mājāja tajā, lai tās būtu Dieva Asinis, kuras mūs pilnīgi atbrīvotu no mūsu grēkiem un varētu mūs vest Viņa priekšā bez jebkāda traipa un liela prieka pārpilnus.

Vai gribat kādu Vecās Derības līdzību? Atgriezīsimies Ēdenes dārzā. Kad pirmās ziņas par pazudušo dēlu Ādamu sasniedza godību, vai tad Dievs sūtīja eņģeli? Vai tad Viņš sūtīja kādu dēlu? Vai tad Viņš sūtīja kādu citu, tādu kā mēs? Nē, atnāca Viņš PATS, lai izpirktu šo pazudušo dēlu. Aleluja! Dievs Savu glābšanas plānu nevienam citam neuzticēja, Viņš uzticējās tikai Sev. Dievs kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū, un atpirka mūs priekš Sevis. Mēs esam glābti caur “Dieva asinīm”. Mūžīgais Dievs ienāca mirstīga ķermeņa mājoklī, lai aizvāktu grēku. Viņš kļuva par Jēru, lai izlietu Savas asinis un ar tām ieiētu aiz priekškara.

Apdomājiet, lūk, ko: tā kā tās ir Dieva asinis, tātad tās ir pilnīgas asinis; un, ja jau šīs pilnīgās asinis atbrīvo mūs no grēka varas, atkarības un samaitātības, tātad šī atbrīvošana ir pilnīga un galīga. Tāpēc tagad vairs nav nekāda nosodījuma. “*Kas vēl apsūdzēs Dieva izredzētos? Vai Dievs, kas mūs taisno? Kas mūs nosodīs?* [Latv. Bībelē: “pazudinās”–Tulk.] *Vai Kristus Jēzus, kas ir nomiris...*” Vēstule Romiešiem 8:33-34. Te nu tas ir. Viņa nāve deva mums asinis. Šīs asinis mūs atbrīvoja. Tagad vairs nav nekāda nosodījuma – no kurienes tādām rasties? Vairs taču nav nekā, par ko varētu nosodīt, jo šīs asinis mūs atbrīvoja no grēka. Mēs esam brīvi, bez vainas. Neklausieties,

ko saka cilvēks. Klausieties, ko saka Dieva Vārds. Jūs esat atbrīvoti caur šīm asinīm. Tāpēc nesaistiet sevi no jauna ar tradīcijām, ticības mācībām un organizācijām. Neļaujiet sevi ievest maldos, paklausot tiem, kas neatzīst šī Vārda spēku un noliedz to, ka Jēzus glābj, dziedina un piepilda ar Svēto Garu un spēku. Jūs esat brīvi Dieva ļaudis, atbrīvoti ar Viņa Paša asinīm. Ja jūs vēl aizvien ticat konfesijām un ticības mācībām, tad tas pierāda, ka jūs esat zaudējuši savu ticību Dieva Vārdam.

ĶĒNIŅI UN PRIESTERI

Atklāsmes Grāmata 1:6, "Un Kurš mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam, Viņam lai ir slava un vara mūžu mūžos! Āmen!"

"Viņš mūs darījis!" Ak, ir noteiktas patiesības, kuras mums vajag akcentēt. Lūk, viena no tām. VIŅŠ! VIŅŠ DARĪJIS MŪS! Glābšana – tas ir Viņa darbs. Glābšana nāk no Tā Kunga, pilnībā no Viņa žēlastības. Viņš izpirka mūs kādam noteiktam mērķim. Viņš nopirka mūs noteiktam mērķim. Mēs esam ķēniņi, garīgi ķēniņi. Ak, mēs valdīsim ar Viņu uz zemes, kad Viņš sēdīsies Savā tronī; bet patlaban mēs esam garīgi ķēniņi, un mēs valdām garīgā valstībā. Vēstulē Romiešiem 5:17 ir teikts: *"Jo, ja jau viena cilvēka pārkāpuma dēļ nāve caur šo vienu kļuvis par valdnieci, cik daudz vairāk tie, kas saņēmuši žēlastības un taisnības dāvanas pārpilnību, kļūs dzīvības valdnieki caur šo vienu Jēzu Kristu!"* Un Vēstulē Kolosiešiem 1:13, *"Viņš mūs ir izrāvis no tumsības varas un pārcēlis Sava mīlā Dēla valstībā (valdīšanā)." Un šobrīd mēs valdām kopā ar Kristu, valdot pār grēku, pasauli, pār miesu un pār velnu; demonstrējot Viņa slavu un godību. Viņš demonstrē PATS SEVI, jo tas ir Kristus mūsos, kas dod gribēšanu un darīšanu pēc Sava labā prāta. Jā, patiešām, jau tagad mēs Jēzu Kristu atrodamies debesīs.*

"Un darījis mūs par priesteriem." Jā, par priesteriem Viņam, kuri ar svētītām lūpām kā upuri pienes garīgo slavu. Atdodot kā saldu upuri Viņam mūsu dzīves, pielūdzot Viņu Garā un patiesībā, aizlūgdami un lūgdami. Priesteri un ķēniņi mūsu Dievam. Nav brīnums, ka šī pasaule mums ir vienaldzīga, un mēs esam īpaši ļaudis, dedzīgi uz labiem darbiem. Mēs esam no jauna radīti Viņā, lai mēs būtu bērni pēc mūsu Tēva līdzības.

DIEVS, KURŠ NĀK

Atklāsmes Grāmata 1:7, "Redzi, Viņš nāk uz padebešiem; Viņu redzēs katra acs un tie, kas Viņu dūruši; par Viņu vaimanās visas zemes ciltis. Jā! Āmen!"

Viņš nāk. Jēzus nāk. Dievs nāk. Praviētis nāk. Nāk Priesteris un Ķēniņš. VISS VISĀ nāk. Tiešām, Kungs Jēzu, nāc drīz! Āmen.

Viņš nāk. Viņš nāk mākoņos, godības mākoņos kā toreiz, kad Viņš tika skatīts uz Pārvērtību kalna (Mateja 17) un Viņa drēbes mirdzēja, kad Dieva spēks Viņu apņēma. Un *Viņu redzēs KATRA acs*. Tas nozīmē, ka tā nav Aizraušana. Tas ir par laiku, kad Viņš nāk ieņemt savu likumīgo vietu kā Pasaules Valdnieks. Tas ir par laiku, kad vaimanās tie, kuri Viņu ir caurduruši ar savām ticības mācībām un konfesiju doktrīnām, un visi cilvēki šausmās raudās Viņa, Kurš ir Vārds, dēļ.

Tā ir Atklāsmes Grāmata, stāsts no Caharijas grāmatas 12:9-14. Caharija to pravietoja pirms kādiem 2500 gadiem. Tam kuru katru brīdi ir jānotiek. Paklausieties: *"Un notiks tanī dienā, Es meklēšu iznīcināt visas tautas, kas devušās cīņā pret Jeruzālemi. Bet pār Dāvida namu un Jeruzālemes iedzīvotājiem Es izliešu žēlastības un lūgšanas garu, un tie raudzīsies uz Viņu, ko tie caurduruši..."* Un tā, kad šis Evaņģēlijs atgriezīsies pie ebrejiem? Kad būs beidzies Pagānu laiks. Evaņģēlijs jau ir gatavs iet atpakaļ pie ebrejiem. Ak, ja vien es varētu izstāstīt jums kaut ko, kam teju ir jānotiek, tieši šajā laikā. Šī ievērojamā lieta, kam tūlīt ir jānotiek, pārnesīs notikumus uz

Atklāsmes Grāmatas 11. nodaļu un paņems šos divus lieciniekus, šos divus praviešus – Mozu un Ēliju – un Evaņģēlijs no jauna atgriezīsies pie ebrejiem. Mēs tam esam gatavi. Viss ir savā vietā. Kā ebreji atnesa vēstījumu Pagāniem, tā Pagāni to aiznesīs atpakaļ ebrejiem, un atnāks Aizraušana.

Un tā, atcerieties, ko mēs izlasījām Atklāsmes Grāmatā un Caharijas grāmatā. Abi šie notikumi piepildās uzreiz pēc lielo bēdu laika. Pirmdzimto draudze lielo bēdu periodu nepiedzīvo. Mēs to zinām. To māca Bībele.

Tā saka, ka tajā laikā Dievs izlies Savu Garu pār Izraēla namu. Tas ir tieši tas pats Gars, kas tika izliets pār pagāniem viņu laikā. *“...un tie raudzīsies uz Viņu, ko tie sadūruši, un vaimanās par Viņu, kā vaimanā par vienīgo dēlu, un būs par Viņu noskumuši un sēros, kā skumst par savu pirmdzimto. Tanī dienā Jeruzālemē būs tik lielas sēras, kā citkārt sēras bija pie Hadad-Rimmonas Megidas līdzenumā. Un zeme vaimanās, ikviena cilts par sevi: Dāvida nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Nātāna nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Levija nama cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi; Šimeja cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi, un tā arī visas pārējās ciltis, katra cilts par sevi, un viņu sievas atsevišķi...”* Un katrs nams atsevišķi, kad Viņš nāks slavas mākoņos Savā Otrajā Atnākšanā. Tie ebreji, kas Viņu caurdūra, Viņu ieraudzīs, kā ir teikts citā Rakstu vietā: *“No kurienes Tev šīs rētas?”* Un Viņš teiks: *“Tā Mani sasita Manu draugu namā”*. Tas būs raudu laiks ne tikai tiem ebrejiem, kuri Viņu atraidīja kā Mesiju, bet tas būs raudu laiks arī tiem atlikušajiem pagāniem, kuri Viņu atraidīja kā Glābēju šinī laikā.

Tur būs raudas un vaimanas. Vaimanās aizmigušās jaunavas. Viņas simbolizē draudzi, kura atteicās iegūt eļļu (Svētā Gara simbols) savos lukturos (cilvēka ķermeņa jeb trauka, kurā atrodas eļļa, simbols), kamēr bija jau par vēlu. Tas nenozīmē, ka tie nebija labi cilvēki. Tās bija jaunavas, un tas nozīmē augstu morālo stāvokli. Taču viņu lukturos nebija eļļas, tāpēc viņas tika izdzītas ārā, kur bija raudāšana un zobu griešana.

Mēs varam to ieraudzīt Pirmās Mozus grāmatas 45. nodaļā, kur Jāzeps satiek savus brāļus Ēģiptē un atklājas viņiem. Pirmā Mozus 45:1-7, *“Tad Jāzeps nespēja vairs valdīties to priekšā, kas ap viņu stāvēja, un viņš sauca: "Lai aiziet visi, kas pie manis!" Tad neviena vairs nebija pie viņa, kad Jāzeps devās pazīstams saviem brāļiem. Un viņš pacēla savu balsi un sāka raudāt, tā ka to dzirdēja ēģiptieši un to dzirdēja faraona nams. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: "Es esmu Jāzeps! Vai mans tēvs vēl ir dzīvs?" Bet viņa brāļi nespēja atbildēt, jo tik iztrūkušies tie bija, viņa priekšā stāvot. Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: "Nāciet tuvāk klāt!" Un tie pienāca. Un viņš sacīja: "Es esmu Jāzeps, jūsu brālis, kuru jūs pārdevāt uz Ēģipti. Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību. Jo šis ir otrais bada gads šinī zemē, un vēl būs pieci gadi, kuros nebūs nedz aršanas, nedz pļaušanas. Bet Dievs mani jums pa priekšu ir sūtījis, lai jums būtu palikšana virs zemes un jums saglabātu dzīvību lielu izglābto pulku”.*

Nu, vai tad tas lieliski nesasaucas ar Caharijas grāmatas 12. nodaļu? Savienojot šīs abas Rakstu vietas, mēs noteikti sapratīsim, ko tieši tas nozīmē.

Kad Jāzeps vēl bija ļoti jauns, viņa brāļi viņu ienīda. Kāpēc brāļi viņu ienīda? Tāpēc, ka viņš bija garīgs. Tā nebija viņa vaina, ka viņš redzēja šīs vīzijas un ka viņš redzēja sapņus un varēja tos izskaidrot. Viņā tas bija. Viņš varēja izpaust tikai to, kas bija viņā, neko citu. Tāpēc tad, kad brāļi turēja uz viņu ļaunu prātu, tam nebija pamata. Taču viņš bija sava tēva iemīļotais, viņa tēvs bija pravietis un to saprata. Tā ir brīnišķīga līdzība par Kristu. Dievs Tēvs mīlēja Dēlu, bet brāļi (rakstu mācītāji un farizeji) Viņu ienīda, jo Viņš spēja dziedināt slimos, darīt brīnumus, paredzēt nākotni, spēja redzēt vīzijas un tās izskaidrot. Tas nebija iemesls, lai Viņu ienīstu, taču viņi ienīda; un, tāpat kā Jāzeps brāļi, viņi ienīda Viņu bez jebkāda iemesla.

Tagad atsauciet atmiņā, kā šie Jēkaba dēli izturējās pret Jāzepu. Viņi iemeta viņu bedrē. Viņi paņēma viņa daudzkrāsainos svārkus, kurus viņam bija iedevis tēvs, un iemērcā tos asinīs, lai tēvs domātu, ka zēnu ir saplosījies kāds zvērs. Brāļi pārdeva Jāzepu vergu tirgotājiem, kuri viņu aizveda uz Ēģipti, un tur viņš tika pārdots kādam priekšniekam. Priekšnieka sieva viņu apmeloja, un viņš tika ieslodzīts cietumā, taču pēc kāda laika viņa pravieša spējas piesaistīja faraona uzmanību; un viņš tika paaugstināts, kļūdamas par faraona labo roku, un viņam tika dota tāda vara, ka neviens nevarēja piekļūt faraonam pirms nebija stājies Jāzēpa priekšā.

Tagad izpētīsim Jāzēpa dzīvi laikā, kad viņš bija Ēģiptē, jo tieši šeit mēs redzam viņu kā pilnīgu Kristus līdzību. Kamēr viņš bija šī priekšnieka namā, viņš tika nepatiesi apsūdzēts, sodīts un ieslodzīts bez iemesla – tieši tā, kā viņi izrīkojās ar Jēzu. Tur cietumā viņš izskaidroja dzērienu devēja un maiznieka sapni, kuri arī bija ieslodzīti kopā ar viņu. Dzērienu devējs tika atjaunots dzīvei, bet tas otrs tika notiesāts uz nāvi. Kristus bija ieslodzījumā pie krusta, Dieva un cilvēku pamests. Katrā pusē Viņam bija pa zaglim – viens nomira, garīgi; bet otram tika dāvāta dzīvība. Un paskatieties – kad Jēzus tika noņemts no krusta, Viņš tika paaugstināts debesīs, un tagad Viņš sēd pie varenā Jehovas Gara labās rokas; un neviens nevar nākt pie Dieva kā vien caur Viņu. Ir VIENS starpnieks starp Dievu un cilvēkiem, un Viņš ir viss, kas tev ir vajadzīgs. Ne Marijas, ne svētie, tikai Jēzus.

Turpinot izskatīt šo līdzību, kuru mēs redzam Jāzēpā, pievērsiet uzmanību tam, ka viss, ko Jāzēps Ēģiptē darīja, plauka uz zēla. Viņam bija panākumi pirmajā darbā pie sardzes priekšnieka. Pat cietumā bija panākumi. Kad atgriezīsies Jēzus, tuksnesis uzplauks kā roze [Latv. Bībelē: Jesajas 35:1, “...ziedēs kā puķu lauks” –Tulk.]. Viņš ir “Labklājības Dēls”. Tā kā nevienā laikmetā nav bijis tāda uzplaukumu, kāds bija Jāzēpa laikā, tā arī uz šīs zemes būs tāds svētību laiks, kādu šī pasaule vēl nav pazinusi. Ikviens no mums varēs apsēsties zem sava vīģes koka un smieties, un priecāties, un mūžīgi dzīvot Viņa klātbūtnē. Viņa klātbūtnē ir prieka pilnība, un Viņa labajā rokā ir mūžīga svētlaipe. Slava Dievam.

Tagad ievērojiet, lai kurp arī Jāzēps nebrauca, tika pūsta taure, lai paziņotu par viņa ierašanos. Cilvēki skaļi sauca: “Metieties ceļos Jāzēpa priekšā!” Nebija svarīgi, ko viņi darīja – tiklīdz atskanēja taure, visi metās ceļos. Kāds uz ielas varbūt kaut ko tirgoja, jau izstiepa roku, lai paņemtu savu naudu, bet tiklīdz atskanēja šī taure, viņam bija jāapstājas un jāmetas ceļos. Arī tad, ja tas bija kāds mākslinieks vai aktieris, viņam bija jāpārtrauc sava uzstāšanās un jāloka ceļi Jāzēpa priekšā, kad šīs taures skaņas paziņoja par Jāzēpa klātbūtni. Un vienā jaukā dienā, kad atskanēs Dieva bazūne, pilnīgi viss vienlaicīgi apstāsies, un mirušie Kristū augšāmcelsies, un iestāsies mūžam gaišā rītausma. Tad ikviens locīs savus ceļus, jo stāv rakstīts: “*Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un devis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem, lai Jēzus Vārda priekšā* [Latv. Bībelē “...lai Jēzus Vārdā” –Tulk.] *locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū, un pazemē, un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.*” Filipiešiem. 2:9-11.

Bet paskatieties uz vēl vienu brīnišķīgu atklāsmi, kas ir šajā Jāzēpa līdzībā. Kamēr Jāzēps bija Ēģiptē, viņam tika iedota pagānu līgava, un Jāzēpam ar viņu bija divi dēli – Efraims un Manase. Jāzēps lūdza savu Tēvu svētīt abus zēnus. Viņš nostādīja tos Jēkaba priekšā tā, ka Manase, pirmdzimtais, bija pie Jēkaba labās rokas, bet Efraims pie kreisās. Un, kad Jēkabs jau grasījās viņus svētīt, viņš sakrustoja savas rokas tā, ka labā roka uzgūlās uz jaunākā. Jāzēps iekliedzās: “Ne tā, mans tēvs, šis ir pirmdzimtais – no tevis pa labi.” Taču Jēkabs sacīja: “Dievs sakrustoja manas rokas.” Šajā līdzībā mēs redzam, ka šī svētība, kura piederēja pirmdzimtajam (ebrejiem), tika atdota jaunākajam (pagāniem) caur Kunga Jēzus Kristus krustu (sakrustotās rokas). Šī svētība nāk caur krustu. Vēstule Galatiešiem 3:13-14, “*Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdamas par lāstu, jo ir rakstīts: nolādēts ir ikkatrs, kas karājas pie koka, lai Ābrahāma svētība nāktu pār pagāniem Kristū Jēzū, tā ka ticībā mēs saņemam Gara apsolvījumu.*” Ābrahāma svētība caur krustu atnāca pie Pagāniem. Ebreji šo krustu noraidīja; tāpēc Jēzus paņēma pagānu līgavu.

Un tā, atgriezīsimies pie stāsta par to, kā Jāzeps satika savus brāļus. Atcerieties, ka ne visi brāļi atnāca. Jāzeps to zināja un uzstāja, la viņa priekšā būtu visi brāļi, citādkā viņš nevarēja viņiem sevi atklāt. Visbeidzot viņi atveda iztrūkstošo – mazo Benjamīnu. Tieši mazais Benjamīns, Jāzeps pilnasiņu brālis, lika aizdegties viņa dvēselei. Un kad mūsu Jāzeps – Jēzus – atnāks pie ļaudīm, kuri ir ievērojuši Dieva baušļus un kuri ir atgriezušies Palestīnā, tas aizdedzinās Viņa dvēseli. Mazais Benjamīns simbolizē tos 144 000 Izraēliešus no visas pasaules, kuri ir atgriezušies Palestīnā, lai saņemtu atpestīšanu. Tur viņi atradīsies, gatavi pieņemt Viņu, Kura pareiza iepazīšana – tā ir Mūžīgā dzīvība. Viņi sacīs: “Tas ir mūsu Dievs, Kuru mēs gaidījām.” Tad viņi ieraudzīs To, Kuru viņi ir caurduruši. Un viņi izbailēs sāks raudāt: “No kurienes šīs briesmīgās brūces? Kā tas gadījās?” Un viņi raudās un vaimanās, katra ģimene atsevišķi, katrs atsevišķi savu lielo skumju sāpēs.

Un tā, kur tad atradīsies Pagānu Draudze laikā, kad Jēzus Sevi atklās Saviem brāļiem? Atcerieties, ka Jāzeps līgava ar abiem bērniem atradās pilī, jo Jāzeps pavēlēja: “Lai aiziet visi, kas atrodas pie manis; izvediet visus,” tāpēc pagānu līgava bija apslēpta Jāzeps pilī. Kad Pagānu Draudze tiks aizrauta, kurp viņa dosies? Uz pili. Līgava tiks paņemta no zemes. Viņa tiks aizrauta pirms lielajām bēdām, lai gaisā satiktos ar savu Kungu. Trīs ar pusi gadus – laikā, kad uz zemes izlīs Dieva soda dusmas, viņa būs varenajā Jēra Kāzu Mielastā. Pēc tam Viņš atgriezīsies, atstājis Savu līgavu “Sava Tēva namā”, kamēr Viņš atklās Sevi Saviem brāļiem. Tieši šajā laikā tiks lauza antikrista vienošanās, kuru ebreji ir noslēguši ar Romu. Tad Roma un tās sabiedrotie sūtīs savus karaspēkus, lai iznīcinātu visus dievbijīgos ebrejus, kas turas pie Vārda. Taču, kad viņi ies virsū šai pilsētai, lai to iznīcinātu, tad pie debesīm parādīsies Cilvēka Dēla atnākšanas zīme ar Viņa varenajām armijām, lai iznīcinātu tos, kuri postīja zemi. Kad ienaidnieks ir atsists, tad Jēzus nāk un atklāj Sevi tiem 144 000. Redzēdami Viņa varenos glābšanas darbus, viņi ir iepazīnuši Viņa spēku. Taču, redzot Viņa brūces un zinot, ka viņi līdz pat tam brīdim Viņu bija atraidījuši, – tas liek viņiem raudāt briesmīgās šausmās un bailēs, tāpat kā viņu brāļiem sendienās, kad viņi stāvēja Jāzeps priekšā pārbijušies, ka viņus nonāvēs. Bet, kā teica Jāzeps: “Netiesājiet sevi. Viss ir kārtībā. Tajā visā bija Dievs. Viņš to izdarīja, lai saglabātu dzīvību.” Tāpat arī Jēzus viņiem pasludinās mieru un mīlestību.

Kāpēc ebreji atraidīja Jēzu? Tajā visā bija Dievs. Tikai tā Viņš varēja atvest pagānu līgavu. Viņš nomira uz krusta, lai saglabātu Pagānu Draudzes dzīvību.

Lūk, šie 144 000 nav līgavas daļa. Atklāsmes Grāmatā 14:4 viņi ir nosaukti par šķīstiem, un viņi seko Jēram, lai kur Tas arī ietu. Šis fakts, ka viņi nav apgānījušies ar sievietēm, norāda uz to, ka viņi ir einuhi (Mateja Evaņģēlijs 19:12). Einuhi sargāja līgavu istabiņas, viņi bija kalpi. Pievērsiet uzmanību tam, ka viņi nesēd tronī, bet atrodas troņa priekšā. Nē, viņi nav līgavā, taču viņi būs godības pilnajā Tūkstošgadu valstībā.

Pēc tam mēs redzam, ka tad, kad šie pēdējie no Izraēla būs mīlestībā pievienojušies Kungam un kad ienaidnieks būs iznīcināts, tad Dievs sagatavos līgavai un tiem, kas kalpos Viņam un viņai, Savu svēto kalnu, Savu jauno Ēdenes Dārzu tūkstoš gadus ilgam medusmēnesim uz zemes. Tā kā Ādams un Ieva bija šajā dārzā un nepabeidza šos tūkstoš gadus, tagad Jēzus, mūsu pēdējais Ādams, un Viņa Ieva (Patiesā Draudze) piepildīs visu Dieva plānu.

O-o, kā šī Bībele atkārtojas! Šai Jāzeps un viņa brāļu ainai teju teju ir jāatkārtojas, jo Jēzus nāk drīz.

Un, noslēdzot šo Jāzeps līdzību, es jūsu uzmanību gribu pievērst vēl vienai lietai, kura attiecas uz šo pēdējo laiku. Atcerieties, kad Jāzeps stāvēja savu brāļu priekšā un Benjamīna vēl nebija ar viņiem, toreiz Jāzeps runāja ar brāļiem caur tulku, kaut arī viņš labi zināja ebreju valodu.

Ar saviem brāļiem viņš runāja svešā mēlē. Vai jūs zinājāt, ka pirmais Pagānu Laikmets (zelta galva, Bābeles Laikmets) beidzās ar vēstījumu mēlēs, uzrakstītu uz sienas? Tieši tā beigsies arī šis laikmets. Svešu mēļu pārpilnība mūsu dienās – tas ir vēl viens pierādījums, ka Pagānu Laiks ir beidzies un Dievs atgriezās pie Izraēla.

Viņš drīz nāks. Alfa un Omega, Praviētis, Priesteris un Ķēniņš, Viss Visā, Tas Kungs Dievs Cebaots drīz nāks. Tiešām, Kungs Jēzu, Vienīgais Patiesais Dievs, nāc drīz!